

Everest και Lhotse σε 21 ώρες

Κείμενο: ΑΛ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φωτό: "Vertical", "High", "Climb"

Ο Αμερικανός Οδηγός Michael Horst, στις 14 Μαΐου κατάφερε να σκαρφαλώσει το Everest και το Lhotse, σε διάστημα λιγότερο των 21 ωρών από το base camp, και εκτός από το απίστευτο αυτό χρονικό ρεκόρ, έγινε ...πιθανόν ο πρώτος ορειβάτης που καταφέρνει την ανάβαση σε δύο θάρες κορυφές, μέσα στην ίδια μέρα. Βέβαια το επίτευγμά του αυτό, αν και εκπληκτικό, δίνει βάση για σχόλια κριτικής, καθώς χρησιμοποίησε τα σταθερά σχοινιά, όπου του δινόταν η ευκαιρία και έκανε χρήση οξυγόνου. Όλα αυτά δεν κατατάσσουν τις αναβάσεις του, στις ιστορικές αναβάσεις αλπικού στυλ, που παλιότεροι του είχαν καταφέρει, αλλά το εκπληκτικό του χρόνου παραμένει. Ας σημειωθεί ότι όλα αυτά έγιναν στα πλαίσια εμπορικής αποστολής και ο Horst είχε αναλάβει να οδηγήσει τον πελάτη του Rob Hart, στη Στέγη του Κόσμου.



To Everest και το Lhotse.

Ένας ακόμη μεγάλος φεύγει... Erhard Loretan

Ο μεγάλος Ελβετός Erhard Loretan, σκοτώθηκε ενώ ασκούσε το επάγγελμά του, αυτό του οδηγού, στο Gross Grunhorn, μια από τις κλασικές 4άρες κορυφές, στη γενετειρά του περιοχή (Bernese Oberland) στις 28 Απριλίου. Πέρα από την καριέρα του σαν οδηγός, είχε για πολλά χρόνια εξωθήσει τις εξελίξεις, στις σκληρές, light και fast, αναβάσεις αλπικού στυλ, στη μεγαλύτερη και ψηλότερη οροσειρά του κόσμου. Το δυστύχημα συνέβη, την ημέρα των γενεθλίων του (52 ετών), στην κορυφογραμμή του Grunhorn, όταν ο Loretan και ο πελάτης του, γλιότρησαν για αδιευκρίνιστους λόγους, γύρω στα 200 μέτρα. Η ομάδα διάσωσης από αέρος, ήταν αδύνατη στην αρχή, λόγω των καιρικών συνθηκών και μια ομάδα κατάφερε με τα σκι να φτάσει στον τόπο του συμβάντος, βρίσκοντας τον Loretan νεκρό και τον πελάτη του σε πολύ άσχημη κατάσταση. Η αναρρίχηση ήταν πάντα το μεγάλο κομμάτι της ζωής του χαρισματικού αυτού αλпинιστή. Γεννημένος στο Bullle, στα ριζά των Άλπεων, ξεκίνησε τα πρώτα κάθετα βήματά του σε ηλικία 11 ετών. Οι πρώτες σοβαρές αναβάσεις, ήρθαν στις αρχές των 80s, με το άνοιγμα νέων διαδρομών στις Άνδεις και την ανακρίβηξή του, σαν οδηγός Βουνού. Το

1982 αρχίζει η μεγάλη του πορεία στα Ιμαλάια, όταν καταφέρνει το Nanga Parbat. Μέσα στα επόμενα 13 χρόνια, θα καταφέρει όλες τις υπόλοιπες 13, θάρες κορυφές, σε αλπικό στυλ και χωρίς οξυγόνο, ο τρίτος που το κατάφερε μετά το Messner και τον Kucuczka. Ο Steve House, έγραφε στο American Alpine Journal το 2000, ότι η τελευταία ραγδαία εξέλιξη στον ακραίο αλпинισμό, οφείλεται σε ένα μεγάλο βαθμό στις ευφάνταστες και καινοτόμες αναβάσεις του Loretan. Ιστορικά, το καλύτερο βαρόμετρο στην εξέλιξη της αναρρίχησης, υπήρξε ο αλпинισμός. Και η τελευταία στυλιστική κλίμακα στο αλπικό σκαρφάλωμα, ήρθε στα μέσα της δεκαετίας του 80, όταν πολλές από τις θάρες κορυφές σκαρφαλώθηκαν σε προσπάθειες λίγων ωρών, σε τέλειο στυλ και συχνά από νέες διαδρομές. Τέτοιες ήταν οι προσπάθειες των Loretan, Kutryka, Troillet και Pierre Allain Steiner, που με το night naked στυλ, ελαχιστοποίησαν τα bivouacs και το χρόνο έκθεσης, στις χαώδεις ορθοπλαγιές των Ιμαλαίων. Ο Loretan είχε καταφέρει τρεις από τις θάρες κορυφές (Gasherbrum I και II, και Broad Peak) σε μόλις 17 μέρες. Το 1984, κατάφερε την Ανατολική κόψη της Annapurna με το Norbert Joost και τον επόμενο χειμώνα,

την πρώτη χειμερινή στην Ανατολική του Dhaulagiri. Το 1986, σε 19 μέρες σκαρφάλωσε σε 38 κορυφές των Ελβετικών Άλπεων και το καλοκαίρι ...σκάρε την ορειβατική κοινότητα, με μια ιστορική ανάβαση. Αναρρίχηση και καταρρίχηση σε 43 ώρες, στην 2500 μέτρων Βόρεια ορθοπλαγιά του Everest, από το Hornbein Couloir. Όπως είπε και ο Kurtyka, δεν πήραν και δεν άφησαν τίποτα, σε μια ανάβαση από άλλο πλανήτη. Άλλες επιτυχίες ακολούθησαν, όπως η πρώτη στη Νοτιοδυτική ορθοπλαγιά του Cho Oyu και η ταχύτερη αναρρίχηση στη Νότια της Shishapangma. Μια συνέντευξη που δημοσιεύτηκε στο Mountain Magazine, ανέφερε ότι ο Erhard δεν κάπνιζε αλλά ενίοτε έπινε, δεν έπαιρνε βοήθημα, παρά μόνο ήπια υπνωτικά χάπια και οι προτιμήσεις του για τις ίδιες τις αναβάσεις, συνοψίζονταν στα ακόλουθα λόγια. Όσο πιο δύσκολα, ψηλά και γρήγορα είναι δυνατόν και φυσικά σε αλπικό στυλ. Στις τελευταίες του μέρες στα βουνά, συνήθιζε να λέει: "Όταν αγαπάς αυτό που κάνεις, όπως συμβαίνει με μένα και το σκαρφάλωμα, μπορείς να κάνεις τα πάντα, δεν μοιάζει σε να θυσιάζεις τίποτα και δεν πιστεύεις ότι κάνεις απίστευτα πράγματα, απλά φαίνονται φυσιολογικά".



Αριστερά. Ο μεγάλος Ελβετός αλпинιστής Erhard Loretan.

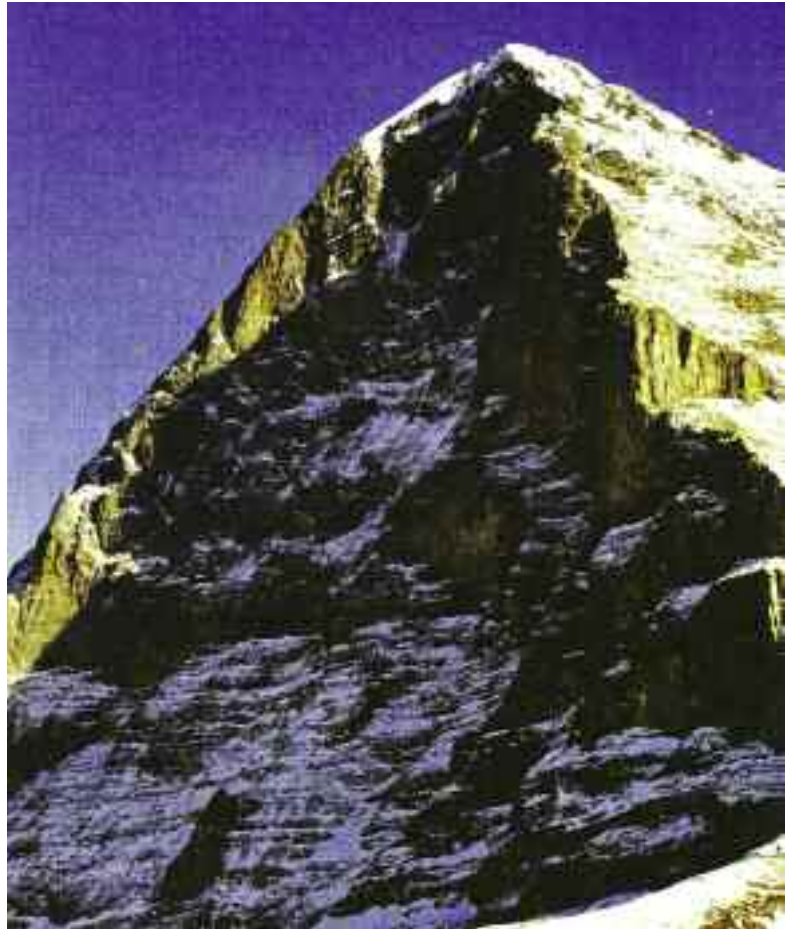
Δεξιά. Ο Erhard Loretan στην κορυφή του Everest. Αναρρίχηση και καταρρίχηση στη Στέγη του Κόσμου σε 43 ώρες - η επιτομή του αλπικού στυλ - μαζί με τον Jean Troillet.



Νέο ρεκόρ στη Βορεινή του Eiger

Ο 27χρονος Ελβετός Οδηγός Dani Arnold, σκαρφάλωσε τη Βόρεια ορθοπλαγιά του Eiger, σε 2 ώρες και 28 λεπτά, σπάζοντας κατά 20 λεπτά το ρεκόρ που κρατούσε από το 2008 ο Ueli Steck. Ο Arnold τα κατάφερε στην ίδια διαδρομή, την κλασική Heckmaier (ED2 1800μ) Και για όσους παραξενεύονται, για το ποιος είναι ο φερωτός Ελβετός, πρέπει να αναφέρουμε ότι πρόκειται για ένα αλπινιστή υψηλού επιπέδου, με αναβάσεις όπως η πρόσφατη πρώτη χειμερινή αναρρίχηση στο Torre Egger, μαζί με τους Stefan Siegrist και Thomas Senf. Η διαφορά με το σόλο του Steck στη μυθική ορθοπλαγιά, είναι όπως παραδέχτηκε και ο ίδιος, ότι ο κάτοχος του προηγούμενου ρεκόρ, τα κατάφερε σκαρφαλώνοντας εντελώς ελεύθερα... ακόμη και στην περιβόητη και εκτεθειμένη τραβέρσα του Hinterstoisser, στην οποία ο Arnold, κατέφυγε στη γρήγορη και ασφαλή λύση του σταθερού σχοινιού. Τα συμπεράσματα δικά σας.

Η μυθική βορεινή ορθοπλαγιά του Eiger.



Σκληρές αθλητικές μεικτές... χωρίς βύσματα... η νέα τάση

Τις τελευταίες μέρες του χειμώνα, οι Grant Meekins και Raphael Slawinski, άνοιξαν μια νέα μεικτή διαδρομή, που δεν αγγίζει τα κορυφαία στάνταρ, όσον αφορά την τεχνική δυσκολία, αλλά είναι μια από τις πρώτες μεικτές αθλητικές γραμμές, που ανοίχτηκαν χωρίς να χρησιμοποιηθούν βύσματα, στα δύσκολα μεικτά τμήματα. Η διαδρομή ανοίχτηκε στο Storm Creek (Canadian Rockies) και ονομάστηκε The Peach (WI 5, M8 110 μ) και ανοίχτηκε σε μια αποφασιστική προσπάθεια και σε 4 σχοινιές, που σκαρφαλώθηκαν αποκλειστικά με τη χρήση παραδοσιακών ασφαλειών. Οι δύο αναρριχητές, αν και μετέφεραν μαζί το kit με τα βύσματα, δεν υπέπεσαν ποτέ στον πειρασμό να τα χρησιμοποιήσουν, ακόμη και στην περίπτωση της 3ης δύσκολης σχοινιάς, ένα αρνητικό δίδεδρο (M8) με φτωχή ασφάλιση και πιθανότητα άσχημης πτώσης σε πατάρι. Ο Raphael Slawinski επέστρεψε λίγο αργότερα, με τον Jerome Yearly, για μια δεύτερη ανάβαση και με ένα συνεργείο, που κινήματογράφησε την ανάβαση.



Παρέχεται πιστοποιητικό από την
Rescue 3 International

Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, αντιπρόσωπος της Rescue 3 International, του μεγαλύτερου διεθνούς εκπαιδευτικού οργανισμού διάσωσης, πραγματοποιεί σχολές για αντιμετώπιση καταστάσεων σε άγρια νερά, πλημμύρες, χειμάρρους κ.α. Απευθύνονται σε:

Πυροσβεστική Υπηρεσία
Ομάδες διάσωσης
Ελληνική Αστυνομία
Ελληνικό Στρατό
Ναυαγοσωστές
Οδηγούς Rafting
Εκπαιδευτές Kayak
Συνοδοί καταβάσεων

Υπεύθυνος: Γιάννης Χαλιώδης | <http://www.rescue3.gr> & ylannis@rescue3.gr
Τηλ: +944 656029 | Μεταβαση - Rescue3.gr Τ.Θ 72541 - 164 10 Αθήνα

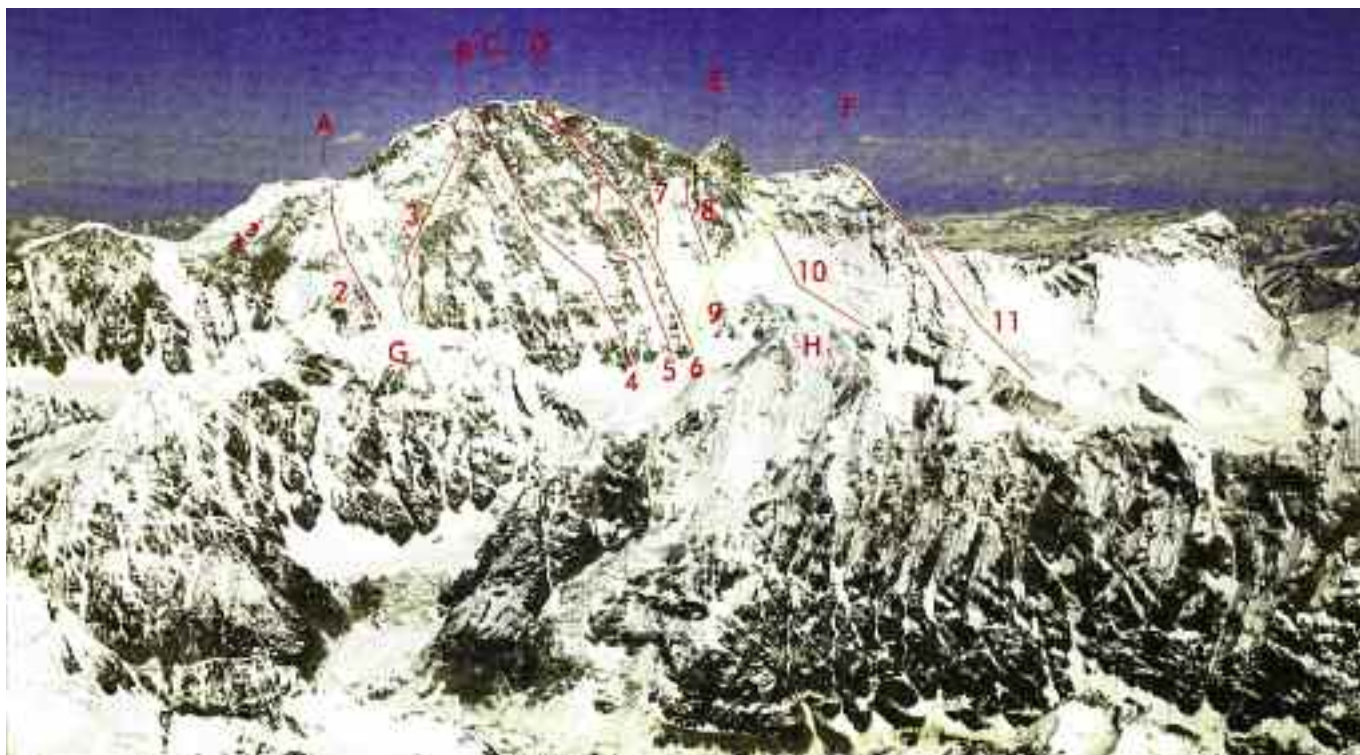
Η Ελβετική μηχανή... σπάει πάλι τα χρονόμετρα

Ο Ueli Steck, κατάφερε να σκαρφαλώσει από το base camp, στην κορυφή της Shishapangma, από την τεράστια Νοτιοδυτική ορθοπλαγιά, σε μόλις 10, 5 ώρες, χρόνος που είναι ο γρηγορότερος στην ιστορία των αναβάσεων του βουνού και μάλιστα από αυτή την πλευρά, μια τεχνική ανάβαση 2000 μέτρων. Ο Ueli Steck, ξεκίνησε έτσι εντυπωσιακά το project Himalaya, την 5μηνη αποστολή, με σκοπό να ...τρέξει κάποιες από τις θάρες κορυφές, σε εξωφρενικούς χρόνους και σε τέλειο στυλ. Επόμενος στόχος του project, ήταν το Cho Oyu, το οποίο ο Steck σκαρφάλωσε μαζί με τον Don Bowie, από τη Βορεινή πλευρά, με στόχο να εγκλιματιστούν καλύτερα για τον κυρίως στόχο, το Everest...η συνέχεια έρχεται.



Δεξιά. Ο Ueli Steck, από το σόλο του στο Eiger.

Κάτω. Η Shishapangma με τη μεγάλη Νότια πλευρά της.



Everest για...21η φορά

Συνέχεια των ρεκόρ για το Everest...ο Apa Sherpa, στις 11 Μαΐου κατάφερε να σταθεί στην κορυφή του κόσμου για 21η φορά, σπάζοντας το δικό του ρεκόρ. Όλα άρχισαν το 1990, όταν κατάφερε την κορυφή για πρώτη φορά, δουλεύοντας για την αποστολή του Rob Hall και του Peter Hillary. Από τότε

πετυχαίνει σχεδόν κάθε χρόνο να κάνει κορυφή, με εξαίρεση το 2001. Είχε ξεκινήσει την καριέρα του, σαν βοηθός της κουζίνας, στην αποστολή του Erhard Loretan το 1985, όταν ο μεγάλος Ελβετός αλпинιστής είχε καταφέρει την τραβέρσα της Annapurna. Ο Apa Sherpa, είχε αναλάβει τα οικογε-

νειακά βάρη από την ηλικία των 12 ετών, όταν και πέθανε ο πατέρας του, ενώ σε συνέντευξη στο Everestnews.com είχε δηλώσει καθαρά, ότι σκαρφαλώνει για επαγγελματικούς λόγους και όχι για την περιπέτεια ή την ευχαρίστηση...

6. Piolet d' Or 2011

Μετά την κριτική των τελευταίων χρόνων και την προσωρινή παύση του, ο θεσμός των Χρυσών Πιολέ, ζει και πάλι πιο δυνατός από ποτέ, δίνοντας πλέον αξία στις αναβάσεις που χαρακτηρίζονται από καλό στυλ και καθαρό πνεύμα, με συνέπεια ο θεσμός να αποκτά ξανά ένα μεγάλο μέρος από τη χαμένη του αξιοπιστία. Ένας από τους κριτές του διαγωνισμού, ο Ελβετός αλπινιστής Simon Anthamatten, έδειξε το πνεύμα, λέγοντας ότι οι αναβάσεις που προτείνονται, θα πρέπει να προκαλούν σχόλια θαυμασμού. Όπως και να έχει και μόνο η υποψηφιότητα για ένα τέτοιο βραβείο είναι μεγάλη τιμή, και όλες οι φετινές αναβάσεις, ήταν εντυπωσιακές και στο στυλ και στην παρουσίαση. Ο Νορβηγός Bjorn Eivind Aartun και ο Αμερικανός Colin Haley, για την προβολή τους, που ονόμασαν 71 ώρες στο

Foraker, οι Malcolm Bass και Paul Figg, για την εντυπωσιακή τους παρουσίαση, που βασίστηκε στη ζωγραφική ενός φίλου τους, για την αναρρίχσή τους στο Vasuki Parbat, οι Βέλγοι Nicolas Favresse, Olivier Favresse, Sean Vilanueva και ο Αμερικανός Ben Ditto για τις περιπέτειές τους στους ανέγγιχτους μεγάλους τοίχους της Γροιλανδίας. Υπήρξε επίσης η υποψηφιότητα της φοβερής και τρομερής διαδρομής των Kyle Dempster και Bruce Normand, στην Ανατολική ορθοπλαγιά του Mt Edgar, που και οι ίδιοι δεν προτείνουν σε κανένα, λόγω της μεγάλης επικινδυνότητας που παρουσιάζει, ενώ η νέα διαδρομή των Γάλλων, στη Νότια του Lunag II, ήταν συγκινητική όταν μαθεύτηκε, ότι πρόσφατα το ένα μέλος της ομάδας, ο Max Belleville, σκοτώθηκε από πτώση σε κρεβάσι. Τα υπόλοιπα μέλη ήταν οι Sebasien Ratel,

Mathieu Detrie και Mathieu Meynadier. Αίσθηση προκάλεσε η νέα και πρώτη διαδρομή στην ατελείωτη και χαώδη Νότια του Mt Logan, από τους Γιαπωνέζους Yashusi Okada και Katsutaka Yokoyama, μια διαδρομή που δείχνει το μέλλον του αλπικού στυλ στις μεγάλες ορθοπλαγίες. Όπως είπε και ο Greg Child (πρόεδρος της επιτροπής), η διαδρομή των Γιαπωνέζων στο Mt Logan, έδειξε πως ...εξυπηρετεί με τον καλύτερο τρόπο το πνεύμα του αλπινισμού και αυτό ήταν σωστό, αν σκεφτεί κανείς το μέγεθος της σκληρής δουλειάς και του χρόνου που ξόδεψε αυτή η ομάδα, για να πραγματοποιήσει την πολυπόθητη ανάβαση. Το άλλο βραβείο, πήγε στις εκπληκτικές αναρρίχσεις των Favresse, Vilanueva και Ditto, στη Γροιλανδία. Ένας από τους κύριους οργανωτές, ο Christian Trommsdorff, υποστήριξε πως τα Piolet d' Or, δεν είναι πια ένας διαγωνισμός, αλλά η αναγνώριση του αλπινισμού και έχοντας αφήσει πίσω τις άσχημες επιλογές του παρελθόντος, αποτελεί επίσης και τη νέα μεγάλη γιορτή του αλπινισμού.

Νέα διαδρομή στο Mt Hunter

Οι Βρετανοί Matt Helliker και Jon Bracey, κατάφεραν σκαρφαλώνοντας 6 μέρες μέσα στο Μάιο, να ανοίξουν μια νέα δύσκολη γραμμή στο περιβόητο Mt Hunter, και στα 1200 μέτρα του North Buttress. Η αναρρίχηση είναι direct και ιδιαίτερα τεχνική, και κινείται αριστερά από την Bibler- Klewin Route (γνωστή ως Moonflower Buttress). Σκαρφαλώνοντας με portaledge, καθλώθηκαν την ημέρα από μια δυνατή κακοκαιρία, αλλά παρά την τρομερή τους ταλαιπωρία και το άνοιγμα μιας νέας διαδρομής, αποφάσισαν, με την καλύτευση του καιρού, να συνεχίσουν και

έτσι ολοκλήρωσαν τις 13 τελευταίες σχοινιές της Moonflower Buttress, μέχρι το τέλος της ορθοπλαγιάς, αλλά όχι μέχρι την κορυφή...38 ραπέλ ήταν απαραίτητα για να ...αγγίξουν ξανά με ασφάλεια τον παγετώνα. Ο Bracey, νιώθει πως η διαδρομή μπορεί να βαθμολογηθεί ως Alaska Grade 6 (M6, A1 6, 5.8, A2). Ονόμασαν τη νέα τους περιπέτεια, The Cartwright Connection, προς τιμήν του εκλιπόντος Jules Cartwright, που το 2000, είχε ανοίξει με τον Ian Pamell, τη δική του γραμμή στο ονομαστό πιλιέ. Σίγουρα μια από τις καλύτερες αναβάσεις της χρονιάς...

Το εντυπωσιακό North Buttress του Mt Hunter.

